

El relat hot: Ivet i Ferran

Disclaimer: El cervell és l'òrgan sexual més poderós de tots. És només amb bona salut mental,

comunicació i assertivitat que podem gaudir de la nostra sexualitat. En un món d'immediatesa i bombardeig constant d'imatges, entrenar el múscul del cervell en la sexualitat és fonamental per a millorar les nostres experiències sexoafectives.

Ivet i Ferran

El vent gelat de les pistes d'esquí li tallava les galtes, però la Ivet estava acostumada al fred de la Cerdanya. L'hivern havia arribat com sempre, vestint de blanc tot el paisatge i el cel era d'un blau tan pur que semblava tret d'una postal.

Aquell matí, la Ivet es va deixar portar pel seu impuls competitiu. Es va col·locar a la part superior de la pista, ajustant-se el casc i les ulleres, amb la seguretat que aquell descens seria seu. Sempre li havia agradat la sensació de velocitat i el control que sentia quan es desplaçava per la neu. Però, just abans d'arrencar, una veu va trencar la calma.

¿Necessites que algú et guanyi per fi? ¿va dir un noi, amb un somriure burleta i les ulleres de sol penjant del casc.

La Ivet es va girar amb una cella aixecada. El noi, que devia tenir la seva edat o potser un any més, portava un equip d'esquí d'un vermell llampant i l'actitud confiada d'aquell que sap que pot guanyar.

¿Si has vingut a provocar, potser t'hauràs d'esforçar una mica més ¿va respondre ella amb un somriure mig burleta?. No se'm dona malament guanyar desconeguts.

¿Desconeguts? Va, no et facis la dura. Soc en Ferran. Els meus tiets viuen aquí al poble. Aquest any passaré les vacances de Nadal amb ells. ¿El noi va estendre la mà, amb un somriure que semblava sincer.

¿Ivet. Soc d'aquí. Potser no hauries de desafiar algú que esquia aquestes pistes des que té 5 anys. ¿Va encaixar la mà d'en Ferran i, per un instant, va notar com la calidesa d'aquell contacte li recorria el cos, gairebé fent-li oblidar el fred.

¿Això només ho fa més interessant. L'últim que arribi a baix convida la xocolata calenta? ¿va proposar ell, deixant anar la seva mà lentament, com si tampoc tingués pressa per trencar el contacte.

¿Tracte fet. Però ja pots anar preparant la cartera. ¿La Ivet va somriure amb una confiança que només algú que es coneix la pista pam a pam pot tenir.

Van sortir tots dos alhora, lliscant a tota velocitat per la neu. La Ivet va començar a davant, dominant cada corba, però aviat va notar la presència d'en Ferran a la seva dreta. "És bo...", va pensar, apretant una mica més la velocitat. Les seves respiracions es barrejaven amb l'aire fred, i el so dels esquís fregant la neu els seguia.

Quan van arribar al final de la pista, ell va arribar mig segon abans que ella, amb una derrapada final que va aixecar una pluja de neu. La Ivet es va aturar just al seu costat, esbufegant.

¿He guanyat, però ha sigut ajustat ¿va dir en Ferran, traient-se el casc amb els cabells encara desordenats.

¿Has tingut sort, foraster ¿va dir la Ivet, intentant dissimular la seva sorpresa. Li va llançar una mirada de desafiament, però amb un somriure juganer als llavis?. Gaudeix de la teva xocolata calenta mentre puguis, perquè la pròxima et farà menjar neu.

¿Amb aquest esperit, potser t'hauré de convidar a més que una xocolata. ¿El Ferran la va mirar

amb una intensitat inesperada, la seva mirada càlida contrastava amb l'entorn fred i blanc que els envoltava.

Més tard, al cafè de muntanya...

Aquella tarda, estaven asseguts en una taula de fusta vora la finestra. Els vidres estaven entelats pel contrast de temperatura, i les tasses de xocolata calenta fumejaven entre les seves mans. La Ivet es va treure els guants i es va fregar les mans per entrar en calor. La llum càlida del sol que entrava per la finestra il·luminava el seu rostre.

?Així que t'agrada la competència, eh? ?va dir el Ferran mentre la mirava fixament, amb els ulls més brillants del que s'esperava.

?No sé si m'agrada... però m'esforço per guanyar. ?Ella va alçar la vista i li va sostenir la mirada, provocadora.

Ell va inclinar-se lleugerament cap endavant, recolzant els colzes a la taula.

?Doncs potser hauríem de tenir una altra competició, però aquesta vegada sense esquís.

?Ah, sí? I de què seria, aquesta competició? ?va preguntar la Ivet, aixecant una cella, notant com una corrent de calor li pujava per la panxa.

?Podríem veure qui aguanta més temps sense mirar l'altre als ulls. ?Va clavar-li la mirada, directa i ferma.

?Vas molt confiat, Ferran. ?Va recolzar-se sobre la taula i es va inclinar també, quedant encara més a prop d'ell. Podia veure-li les petites taques d'avellana als ulls castanys.

?Així m'agrada, que no ho posis fàcil. ?Ell no es va moure ni un centímetre. La tensió entre tots dos era palpable, com si el fred de fora ja no existís.

Durant uns segons que van semblar hores, es van mirar sense dir res. Els seus ulls no es movien, i tot el soroll del bar es va esvaïr. No hi havia ningú més en aquell moment, només ells dos. La Ivet va sentir com el seu cor li batejava amb força. I, sense pensar-s'ho gaire, va parlar.

?Ja he guanyat. ?Es va aixecar un pèl de la cadira i, abans que en Ferran pogués reaccionar, es va acostar ràpidament i li va fer un petó als llavis. Va ser curt, però ple de determinació.

Ell es va quedar uns segons amb cara de sorpresa, però de seguida va recuperar la compostura, es va mullar els llavis i va somriure.

?Això ha sigut joc brut.

?Jo no he dit mai que jugaria net. ?La Ivet va somriure, però no va esperar ni un segon perquè ell prengués la iniciativa. Aquesta vegada, en Ferran va fer un moviment ràpid, agafant-la suaument del clatell, i li va fer un petó de veritat.

El petó no va ser breu. Va ser intens, càlid i sense presses. Les seves respiracions es van fondre en una sola, mentre les seves mans es recolzaven a la taula i als seus abrics gruixuts. La Ivet va tancar els ulls i va deixar-se portar, sentint com tot el fred de l'hivern es fonia a les seves galtes.

Quan es van separar, es van quedar mirant-se, amb el front gairebé ajuntat.

?D'acord, ara sí que has guanyat tu. ?va dir ell amb un mig somriure.

?Doncs vés acostumant-te, foraster. No m'agrada perdre. ?La Ivet va riure, encara amb els llavis calents.

Des d'aquell dia, l'hivern a la Cerdanya ja no va semblar tan fred.

CONTINUARÀ...

Missatge de la redacció: Si veiem que aquesta història té moltes visites, tornarem amb segona part! Comparteix-la amb les teves amigues i amics!